

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΕΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 23ον

Κυριακή 20η Ιανουαρίου 1947 Π.Ο.Η.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Αδελφοί: Στήκετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεσσα. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῶρος

ΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ὁ σεβασμὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἀποτελεῖ τὴν λυδίαν λίθον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας ἐνὸς Χριστιανικοῦ λαοῦ. Προπάντων διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν ὁ σεβισμὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἐνέχει περισσοτέραν ἀξίαν καὶ σημασίαν διότι διὰ τὸν Ἕλληνα ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἶνε στενῶς συνυφασμένη μετὰ τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἑλληνικῆς ἰδεολογίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν δεύτερον πόλον, περὶ ὃν περιστρέφονται οἱ ἀνώτεροι πόθοι καὶ τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Ὅντως τὸ βαρόμετρον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας παντὸς μὲν ἔθνους ἰδίᾳ ὅμως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀποτελεῖ ἡ πίστις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἡθικὰ διδάγματα Αὐτοῦ, ἅτινα οὐ μόνον φωτίζουν τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ καθιστοῦν αὐτὸν ἀνώτερον τῶν περὶ αὐτὸν καὶ χαμαιζήλων παθῶν. Ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι τὰ ἔθνη ἐκεῖ, ἅτινα πιστεύουσιν εἰς ἀνώτερα καὶ ὑψηλότερα ἰδανικά προάγονται εἰς τὰς ἐπιστήμης καὶ τὰς τέχνας καὶ τίθενται ἐπικεφαλῇ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον στίβον τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἀποδύονται μὲν πάντες οἱ λαοὶ ἀλλ' ἐκεῖνοι ἐξ αὐτῶν φθάνουσι νικηταὶ εἰς τὸ τέμα τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ ἡθικῶν ἀγωνισμάτων ὅσοι ὥς βάσιν τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως καὶ ἀγωγῆς θέτουσιν τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ Ἑθνικοῦ φρονήματος.

Μία τοιαύτη ὁρησκευτικὴ μόρφωσις καὶ ἐθνικὴ ἀγωγή τῆς νεολαίας ἀρρέωνται καὶ θηλέων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὥς τὸ ἀσφαλέστερον ἐχέγγυον, διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῆς προόδου καὶ τῆς εὐπραγίας τῶν πολιτῶν, καὶ τῶν λαῶν.

Ἀληθῶς ὅσον αἱ ὁρησκευτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πεποιθήσεις τῆς κοινωνίας βαλνέουσιν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ ἰποτελοῦσιν ἀμφοτέρω τὸ κυριώτατον καὶ περισπούδαστον μέλημα πάσης οἰκογενείας καὶ δὴ τῶν ἰθυνόντων τὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ τῆς πολιτείας οἱ

πολιταὶ προάγονται καὶ εὐημεροῦσιν αἱ δὲ πόλεις ἀκμάζουσιν καὶ ἀνθοῦσι. Ἀπεναντίας ὅπου ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἐνίσχυσις τῶν ὁρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν Ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων παραμελοῦνται ὑπὸ τῶν ἰθυνόντων καὶ τίθενται ἐν μοίρᾳ Καρὸς ἐκεῖ καὶ αἱ πόλεις φθίνουσιν καὶ παρακμάζουσιν καὶ οἱ πολιταὶ ἐκφυλίζονται καὶ ἀποκηνοῦνται. Αἱ ὁρησκευτικαὶ δὲ πεποιθήσεις καὶ ἐθνικαὶ ἰδέαι ἀπεκρυσταλλώθησαν διὰ μέσον τῶν αἰώνων εἰς τὰς ὁρησκευτικὰς καὶ Ἑθνικὰς παραδόσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσιν, τὴν κοινὴν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν δόξαν τῆς ἱστορίας ἐνὸς λαοῦ καὶ τὴν συνισταμένην τῶν ὁρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἰδεῶν.

Οὕτω ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀνθesis τῶν πολιτῶν καὶ τῶν λαῶν εἶναι κατ' εὐθὺν λόγον ἀνάλογος πρὸς τὸν σεβασμὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἑθνικῶν παραδόσεων. Διὸ καὶ οἱ σεβόμενοι τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ κατεργάζονται οὐ μόνον τὴν προκοπὴν καὶ τὴν οἰκονομικὴν ἐπάρκειαν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Ἐθνικοῦ ὅπου ἀνέστη τὴν πνοὴν καὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐκ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων. Αἱ παραδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ λαμβάνουν τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν ἀξίαν αὐτῶν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ἣτις ἀποτελεῖ τὸ λίκνον τῆς ἐθνικῆς ἰδέας, ἣν κυφορεῖ καὶ ζωογονεῖ τὸ ἀθάνατον καὶ αἰώνιον πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἔνεκα τούτου ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ καὶ τὸ σύμβολον τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος διὰ τῆς ταυτότητος τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα αὕτη κατεργάζεται. Διότι τὴν ἐνότητα τοῦ Ἐθνικοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἴσως ἡ Γεωγραφικὴ ἔννοια καὶ ἡ γλῶσσα, ὅσον αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις καὶ ἡθικαὶ ἀξίαι, ὧν φορεὺς καὶ θεματοφύλαξ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἣτις συγκρατεῖ, ζωογονεῖ καὶ μεταδίδει τὰς παραδόσεις ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Κατὰ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ καὶ σπουδαῖον Ἑθνικὸν παράγοντα, διότι αὕτη ἐμπνέει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν πολιτῶν τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν, δι' ἣς τὰ Κράτη προάγονται

καὶ κρατύνονται. Οὐδεμία ἄλλη ἔννοια καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ ἔννοια τῆς φιλοσοφίας ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν πολίτην τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ, διότι αὕτη θίγει τὸν ἐξωτερικὸν καὶ ὕλικόν ἀνθρώπον ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία διεισδύει εἰς τὰ ἀδύτητα τῆς ψυχῆς καὶ διεγείρει τοὺς ἱερωτέρους παλμοὺς καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς πατρίδος αἰσθήματα.

Ναὶ μόνον ἡ Ἐκκλησία ἀναμοχλεύει τὰ βάθη τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας ἐξ ἣς ἀναθρόσκουσιν αἱ φωτειναὶ ἀναλαμπαὶ καὶ αἱ ἀκατάσχετοι ὁρμαὶ πρὸς τὴν δόξαν καὶ τὴν μεγαλοουρίαν.

Ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἀντίληψιν θεωροῦντες καὶ ἡμεῖς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις κρατοῦμεν αὐτὰς ἀλώβητους καὶ ἀπαραμειώτους μετὰ τὴν πίστιν τὴν ἀκράδαντον ὅτι οὐ μόνον μένομεν πιστοὶ εἰς τὸ ἰδεῶδες τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλὰ καὶ ἐξυπηρετοῦμεν συγχρόνως καὶ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας, ὅπου ἐμείωσεν ὁ ἔθνεος θεσμὸς τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας. Δόξα, τιμὴ καὶ ἔπαινος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τὸ πάτριον καὶ ὁρθόδοξον ἐορτολόγιον, ὅπου ἀποτελεῖ ἕνα κρίκον εἰς τὴν ἀλυσσον δι' ἣς ἐννοῦνται ἀπασαὶ αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ τὴν πυξίδα τῆς Ὁρθοδόξου Θείας Λατρείας.

Δι' οὗ καὶ ὁ ἐθνικὸς Ἱστορικὸς Κωνσταντῖνος δ' Παργόπουλος λέγει τάδε «Ἄς μὴ ἐπιχειρῶμεν ἡμεῖς οἱ μικροὶ νὰ ἀνατρέψωμεν διὰ τῆς σοφιστείας τοὺς μεγάλους νόμους τῶν αἰοδύμων πατέρων ἡμῶν, ἡμεῖς οἱ ψηφίσαντες ποικίλας τελετὰς καὶ λειτουργίας, αἵτινες ἤνθισαν καὶ ἀπῆλθισαν ὥς ὁ χρόνος τοῦ ἀγροῦ ὁ σήμερον ὢν καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενος ἐνῶ τὰ ἰδρύματα τῶν αἰοδύμων πατέρων ἡμῶν κατέσχυσαν τοσούτων αἰώνων καὶ τόσων πολιτικῶν μεταβολῶν δικαιώσαντα τοὺς ὠραίους ἀγῶνας, οὓς οὗτοι ἠγωνίσθησαν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος.

† δ Π. Φλωσίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

1) Ἡ Ἐνότης τῆς Ἑκκλησίας, αἱ Αἱρέσεις καὶ τὰ Σχίσματα

Ἄλλ' ὅτε ὁμῶς αἱ συζητήσεις καὶ διάφο-

τινά.
 Διὸ καὶ μέχρι τοῦ ἐνάτου αἰῶνος ἡ Ἐκ-
 κλησία τοῦ Χριστοῦ πνευματικῶς ἦτο ἐνι-
 σταν καὶ ἀδιαίρετος, ἡνωμένη διὰ τῶν αὐ-
 τῶν δογμάτων καὶ τῶν αὐτῶν Ἐκκλησιαστι-
 κῶν παραδόσεων, διατηρουμένων σεβαστῶν
 καὶ ἀνυπαλλομένων ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησι-
 ῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, τῆς Ἐκ-
 κλησίας τῆς Ρώμης, ὡς πρεσβυτέρας, ἐχού-
 σης τὴν πρώτην θέαν ἐς τὴν σειράν τῶν
 ἰσῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. Πρὸς διατηρήσιν
 δὲ τῆς ἐνότητος ἅπασι τῶν Ἐκκλησιῶν
 ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς δογματικῆς καὶ ἠθικῆς
 διδασκαλίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ε-
 θεοσίτισθι ὅτι τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων
 Πατέρων ἐν ταῖς 7 Οἰκουμενικαῖς Συνό-

(Ἀπολουθεῖ)

Τι πρότερον και τι ύστερον να περιγράψω τις εκ της ώρας αὐτῆς τελετῆς; Ἀς ἀρχίσωμεν ἐκ τῆς λαμπρότητος τὴν ὁποίαν παρουσίαζε ἡ παράταξις τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας. Ταύτης προπεροῦετο ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Δήμου

Πειραιώς ήκολούθουν δύο εὐσταλείς εὐζωνοὶ μετὰ τὴν λαμπροτάτην καὶ τετιμημένην στολὴν τοῦ ἡρώϊκοῦ σώματος τῶν Εὐζώνων, οἵτινες μετὰ Ἑθνικῆς ὑπερφηφείας ἐβάσταζον τὰ ἱερὰ λάβαρα τοῦ τῆς Πανελληνίου Ὁρθοδοξικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθόδοξου Κοινωνίας καὶ τὸ τοῦ Α'. Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου τῶν Γ. Ο. Χ. Μετὰ τούτους ήκολούθη τὸ λάβαρον τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νέων Γ. Ο. Χ. καὶ εἰπόντο τὰ ἱερὰ ἐξαπτερυγα. Ἀκολουθῶς ήρχοντο οἱ ἱεροψάλται ὄλων τῶν Ἐκκλησιῶν μας καὶ ἐπιβλητικὰ ήκολούθουν αἱ δεκάδες τῶν Πρεσβυτέρων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν. Μετὰ τούτους ήρχοντο οἱ Διάκονοι περιστοιχιζόμενοι μετὰ τριῶν Ἀρχιμανδριτῶν τὴν ἱερὰν Σύνοδον, ἐν μέσω τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἡ Σαπτή καὶ ἱερὰ Μορφή τοῦ ἀκαμάτου καὶ σφρίγγοντος ἐκ Πίστεως Ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ. Ο. Χ. κ. Χρυσόστομου ήτις ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῶν ἐκχυλισθέντων ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἱερῶν συναισθημάτων τῆς Πίστεως καὶ τῆς χαρᾶς μετέδιδε ταῦτα εἰς πάντας καὶ οὗτο ἐκορυφώθη τὸ ἐνθουσιασμός.

Ἡ λιτανεὶα ἔφθασε εἰς τὴν παραλίαν ὅπου μεγαλοπρεπῶς διακεκοσμημένη ήτο ἡ ἐξέδρα εἰς ἣν ἀνήλθεν ἡ ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τῶν διακόνων τοῦ πρωτοσυγκέλου καὶ δύο κληρικῶν.

Λαβόντες θέσιν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας οὗτοι, ήρχισεν ἡ ἱερὰ ἀκολουθία τοῦ Μ. Ἀγιασμοῦ καὶ μετὰ τὸ τέλος ταύτης ἐγένετο ἡ ἱερὰ ἀκολουθία τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ήτις εἰδικῶς συνετάχθη ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Τὴν ἀκολουθίαν τῆς καταδύσεως καὶ τὴν κατάδυσιν παρηκολούθησαν καὶ ἐπίσημοι ἐκ τῶν Κρατικῶν καὶ Δημοτικῶν Ἀρχῶν, ήτοι ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Θεοφανόπουλος κ. κ. Βουλευταὶ Βαμβέτσος Δ. Πετροπουλάκος, Στράτος Καλαμαράς, ὁ Δήμαρχος φαλήρου κ. Ντάβαρης ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν κ. Σκουζὴς ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος Πειραιῶς κ. Γεωργακόπουλος ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτ. Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Πετρόχειλος. Ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Χαρολαμπόπουλος ὁ τῶς Δήμαρχος Ἀθηνῶν κ. Σκληρός, ἡ κ. Γονατὰ ὁ ἰδιαιτέρως τοῦ κ. Γονατὰ κ. Γ. Μινάρδος, ὁ κ. Διοικητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Π. Φαλήρου μετὰ τῶν κ. Ἀξιωματικῶν καὶ Ἀστυφυλάκων, οἵτινες ἐτήρησαν τὴν τάξιν μετὰ ἐπαινετοῦ ζήλου. Ἐπίσης δὲ καὶ ὁ τετιμημένος καὶ ἡρώϊκός Στρατηγὸς κ. Φεσόπουλος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς καταδύσεως οἱ Ἐπίσημοι ήσπάζθησαν τὸν Τιμὸν Σταυρόν καὶ τὴν Δεξιάν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἀπεχώρησαν, ἡ δὲ ἱερὰ πομπὴ μετὰ τῆς αὐτῆς παρατάξεως ἐπανήλθεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου (Μυρτιδιωτισσῆς).

Τὴν ἱερὰν πομπὴν ἐπανακάμπτουςαν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν ήκολούθησαν ἐκ τῶν Ἐπισήμων ὁ κ. Θεοφανόπουλος, ὁ κ. Βαμβέτσος καὶ ὁ κ. Φεσόπουλος.

Κατ' ἐξοχὴν συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ προσέλευσις τῶν ἐκ τῶν Προαστείων καὶ δι' ἐκ τῶν Ὁθῶν Πιστῶν, οἵτινες προσήρχοντο μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἱερὸν Κλήρον, προσήλθον ἀντιπροσωπεῖται Γ. Ο. Χ. Μενιδίου, Λοπεσιῶ Κωρωπίου, Σαλαμίνος Σπάου, καὶ Ὁθῶν. Οἱ ἐξ Αἰγίνης προσήλθον καὶ παρηκολούθησαν τὴν ἱερὰν κατάδυσιν ἐκ τοῦ βενζινοπλοίου τοῦ ὁποῖον τοὺς μετέφερε. Τὴν ἐπὶ τῆς παραλίας ἐξέδραν περιετοιχίζεν πλήθος λέμβων πεπιληρωμένων ὑπὸ πιστῶν.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ἱερὰ αὕτη τελετὴ δὲν θὰ λησμονηθῇ οὐδέποτε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ τὴν παρακολουθήσωσιν. Ἀς εὐχηθῶμεν ὅθεν ὁ Πανάγαθος νὰ εὐδοκήσῃ, ὥστε κατὰ τὸ ἐπομένον ἔτος συνεορτασόμεν πάντες οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Χριστιανοὶ τὴν αὕτην ἡμέραν τὴν Μεγάλην αὕτην Ἑορτὴν ἡνωμένοι κατὰ τὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν «Μία ποίμνη εἰς ποιμήν».

Η ΚΑΤΑΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΝ ΣΤΥΛΙΔΙ

Ἐπίσης μεγαλοπρεπῆς, καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας ἐγένετο ἐν Στυλίδι ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τὴν ὁποῖαν παρηκολούθησεν πλήθος κόσμου καὶ αἱ Ἀρχαί. Τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἔκαμε ὁ Πανος. Ἀρχιεπίσκοπος Κοσμάς Καραμπέλας μεταβάς ἐκεῖ κατόπιν προσκλήσεως.

ΜΕΙΝΑΤΕ ΕΝ ΧΡΙΣΤῳ ΤΟ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ

Ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ

«Μετὰ τὸν Χριστὸν συνεσταυρώθη» ζῶ δὲ οὐχὶ πλέον ἐγώ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί. — Γαλ. ΚΒ' 20.

«Ἐχομεν γίνεαι σύμφυτοι (μετ' αὐτὸν) κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου αὐτοῦ». — Ρωμ. Κ' 5, 5.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω ὁ τῶν Ἑθνῶν ἀπόστολος ἐκφράζει τὴν ἀκράδαντον βεβαιότητά του περὶ τῆς ἑωσωτερικῆς καὶ πνευματικῆς συγκαίνωσις αὐτοῦ εἰς τὰ παθήματα καὶ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς τελείας συμμετοχῆς του εἰς πᾶσαν τὴν δύναμιν καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ θανάτου ἐκείνου. ἐν πληρεῖ ἐπίγνωσι τῆς ἀμαρτωλότητος αὐτοῦ καταστάσεως προσθέτει: «ζῶ δὲ οὐχὶ πλέον ἐγώ, ἀλλ' ὁ Χριστὸς ζῇ ἐν ἐμοί». Διὰ λόγων δὲν δύναται τις νὰ ἐκφράσῃ τὴν μακαρίαν ἐκείνην ψυχικὴν ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἱ. Χριστοῦ διὰ δύ. νομαὶ νὰ θεωρῶ τὸν θάνατόν του, ὡς τὸν πραγματικὸν θάνατόν μου, — νὰ θεωρῶ τὴν τελείαν του ὁπακοὴν εἰς τὸν θεόν, τὴν νίκην του κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῆς ὡς ἰδικά μου καὶ νὰ συναίσθανώμαι ὅτι ἡ δύναμις τοῦ θανάτου ἐκείνου καθ' ἑκάστην ἐνέργει μετὰ θείας ἀποτελεσματικότητος πρὸς νέκρωσιν τῆς σαρκὸς καὶ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ὅλης ζωῆς εἰς τελείαν συμμόρφωσιν πρὸς τὴν ἐξ ἀναστάσεως ζωὴν τοῦ Χριστοῦ. Τὸ νὰ μένωμεν ἐν τῷ ἐσταυρωμένῳ Χριστῷ εἶναι τὸ μυστήριον τῆς αὐξήσεως τῆς νέας ἐκείνης ζωῆς, ήτις ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου.

Ἀς προσπαθῶμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὸ πρᾶγμα τοῦτο.

Ἡ ἐκφρασις τοῦ ἀποστόλου «σύμφυτοι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θανάτου αὐτοῦ» μᾶς δίδει διδασκτικὰς νύξεις περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ἐμμενῆς τοῦ Χριστιανοῦ ἐν Χριστῷ ὡς τῷ ἐσταυρωμένῳ. Ὅταν πρόκειται νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχήν μας, ὥστε τὸν νέον κλάδον νὰ τὸν τήρῳμεν προσδεδεμένον ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τοῦ κορμοῦ τοῦ τραυματισθέντος δένδρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου παρουσιάζει τὸ ἀνοιγμα,

εἰς τρόπον ὥστε νὰ δεχθῇ τὸν ἐγκεντριζόμενον κλάδον.

Ὁ ἐμβολιασμός εἶναι ἀδύνατος, ἐάν δὲν τραυματισθῇ τὸ δένδρον καὶ διανοιχθῇ ἡ ἐσωτέρα του ζωὴ, ἵνα δεχθῇ καὶ θρέψῃ τὸν ξένον κλάδον. Μόνον διὰ τοῦ τραυματισμοῦ τούτου δύναται νὰ μεταδοθῇ ὁ χυμὸς, ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ τοῦ δένδρου. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει μετὰ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν σταυρικόν τὸν θάνατον ἐτραυματίσθη, εἰς δὲ τὰς ἀνοικτάς αὐτοῦ πληγὰς ἡτοιμάσθη, τόπος, ὅπως ἐμβολιασθῶμεν καὶ ἡμεῖς, προσδένοντες τὸν ἡμέτερον ἀμαρτωλὸν κλάδον εἰς τὸν πληγωμένον ζωὴν κορμὸν τοῦ Σωτῆρος. Μείνε ἐν ταῖς ὑπερσού πληγαῖς ἀποτείνεται εἰς τὸν ὁπαδόν τοῦ Σωτῆρος. Ἐκεῖ εἶναι ἀκριβῶς ὁ τόπος τῆς ἀδιάρρηκτου ἐνώσεως, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πνευματικῆς αὐξήσεως. ἐκεῖ θὰ ἴδῃς ὅτι ἡ καρδιά σου ἠνοιχθῇ ἵνα σὲ δεχθῇ, ὅτι ἡ σὰρξ σου ἐσπαράχθη, ἵνα ἀνοιχθῇ ἡ ὁδὸς τῆς πλήρους μετ' αὐτοῦ ἐνώσεώς σου, καὶ ἡ συμμετοχὴ σου εἰς ὅλας τὰς εὐλογίας τὰς ἀπορρεούσας ἀπὸ τῆς θείας φύσεως Ἐκείνου.

Ἀντελήφθης Χριστιανὲ πῶς εἶναι ἀνάγκη ν' ἀποσπασθῇ ὁ κλάδον ἀπὸ τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκ φύσεως εὐρίσκειτο καὶ νὰ περικοπῇ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ ἐφαρμολογῇ εἰς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον παρσκευάσθη δι' αὐτόν ἐν τῷ πληγωθέντι κορμῷ. Οὕτω πῶς καὶ ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ γίνῃ σύμμορφος πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ, νὰ συσταυρῶθῇ καὶ νὰ συναποθάνῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ τετραυματισμένος κορμὸς καὶ ὁ τετραυματισμένος κλάδος κόπτονται ὁμοίως ἀρμόσων εἰς ἀλλήλους. Ὑπάρχει σχέσις τις μετὰ τῶν παθημάτων τοῦ χριστοῦ καὶ τῶν ἰδικῶν σου παθημάτων. Ἡ πείρα ἐκείνου πρέπει νὰ γίνῃ ἰδική σου. Ἡ ἀγαθὴ πρόθεσις, τὴν ὁποῖαν αὐτὸς ἔδειξεν ἐκλέξας καὶ ὑπομείνας τὸν σταυρόν, πρέπει νὰ εἶναι ἰδική σου. ἀνάγκη καθὼς Ἐκείνου νὰ συναίνεσθαι καὶ ὡς παραδῶσῃς τὴν μεμολυσμένην ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας καὶ κατάρας ζωὴν σου εἰς θάνατον, καὶ διὰ τοῦ θανάτου νὰ μεταβῇς εἰς τὴν ἐξ ἀναστάσεως ζωὴν.

Τότε ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζῃς ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐν τῷ κήρῳ τῆς Γεθσημανῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας ἡ ὁδὸς ἀγεί εἰς τὴν ἀνυπερέβλητον χαρὰν καὶ τὴν πνευματικὴν καρποφορίαν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ μένω ἐν τῷ ἐσταυρωμένῳ Χριστῷ.

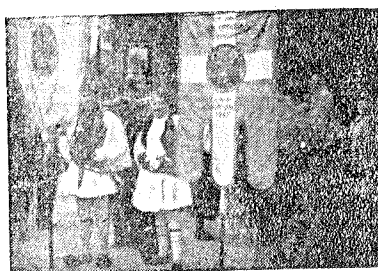
Πρέπει νὰ ἀνένισω τὸν σταυρόν διὰ μόνον ὡς θυσίαν πρὸς τὸν θεόν, ἀλλὰ ὡς νίκην κατὰ τοῦ πονηροῦ, ὡς ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τὸ κράτος τῆς ἀμαρτίας.

Πρέπει ν' ἀνένισω εἰς τὸν προσηλωθέντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐκποκλειστικῶς ἰδικόν μου, προσφερόμενον ἵνα με λάβῃ πλησίον τοῦ εἰς στενοτάτην ἔνωσιν, καὶ ὡς με καταστήσῃ μέτοχον τῆς χάριτός του.

Πρέπει νὰ παραδῶσω τὸν ἑαυτόν μου εἰς Ἐκείνον ἐξ ὁλοκλήρου, μετὰ πολλῆς προσευχῆς παρακαλῶν ὡς με δεχθῇ εἰς στενοτέραν συγκοινωνίαν καὶ ὁμοιότητα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰς πολὺ μεγαλύτεραν συμμετοχὴν τοῦ πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπέθανε τὸν θάνατον τὸν φρικτόν.

Ἀς προσπαθῶ νὰ ἐννοήσω διὰ τί ὁ σταυρὸς εἶναι ἡ ἔνωσις μου μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ σου.

ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΥΔΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛ. ΦΑΛΗΡΟΥ

νῆψε σχέσιν ἀδιάρρηκτον καὶ ἤλθεν εἰς τελεῖαν ἔννοιαν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔλαβε στερρὰν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ μέλος τοῦ ὑπὸ κατάραν διατελοῦντος ἀνθρώπου γένους.

Διὰ τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὁ ἡγεμὼν τῆς ζωῆς κατετρόπωσε τὸν θάνατον, διὰ νὰ μὴ καταστήσῃ μέτοχον τοῦ θανάτου τοῦ καὶ τῆς ἐνδόξου νίκης του.

Ὅτε ὁ Κύριος κατήλθεν εἰς τὴν γῆν ἵνα γίνῃ ἐν μετ' ἐμοῦ, δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὸν σταυρὸν. ἐπειδὴ ἡ κατάραν δεικνύει τὸν σταυρὸν ὡς τὸ καίριον πληγῆμα τῆς.

Ὅταν δὲ ἐγὼ ὀλοφύχως ζητῶ νὰ εἶμαι ἐν μετ' αὐτοῦ, δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω τὸν σταυρὸν, διότι δὲν δύναμαι ἀλλαχθῶ νὰ εὐρῶ ζωὴν καὶ ἀπελευθέρωσιν.

Καθὼς ἡ κατάραν ἡ εἰς ἐμὲ ἀνήκουσα ἐδείκνυνε εἰς αὐτὸν τὸν σταυρὸν, ὡς τὸν μόνον τόπον, ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐνωθῇ μετ' ἐμοῦ, οὕτως ἡ εὐλογία τοῦ δεικνύει εἰς ἐμὲ ὁμοίως τὸν σταυρὸν ὡς τὸν μόνον τόπον, ὅπου δύναμαι νὰ ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ.

Αὐτὸς ἔλαβε τὸν σταυρὸν τοῦ ὡς ἰδικόν μου, πρὶν καὶ ἐγὼ νὰ λάβω τὸν σταυρὸν μου, ὡς ἰδικόν μου. πρὶν νὰ συσταυρωθῶ μετ' αὐτοῦ. Μόνον μὲν καὶ ἐκάστην ἐν αὐτῷ τῷ ἑσταυρωμένῳ δύναμαι νὰ δοκιμάσω τὴν ἡσυχίαν τῆς ἀγάπης του, τὴν ἡσυχίαν τῆς ζωῆς του, τὴν ὁλοκληρίαν τῆς σωτηρίας του.

Ἀγαπητὴ Χριστιανὲ εἶναι βαθὺ μυστήριον ὁ σταυρὸς οὗτος τοῦ Χριστοῦ. Φοβεῖται πολὺ ὅτι ὑπάρχουσι χριστιανοί, οἱ ὅποιοι ἀρκούνται ἀνενίζοντες ἐκπνέοντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸν Χριστὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας, ἀλλ' οὐδεμίαν ἔχουσι διάθεσιν νὰ ἐπικοινωνήσωσι μετὰ τοῦ ἑσταυρωμένου.

Οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχουσι περὶ τοῦ τι ἐστὶ νὰ εἶναι συσταυρωμένοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι τὸ νὰ φέρῃ τις τὸν σταυρὸν σημαίνει νὰ κατέχηται τις ὑπὸ τῶν αὐτῶν διαθέσεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων κατείχετο καὶ ὁ Χριστὸς ὅτε ἐβάδιζε τὸν δρόμον τοῦ καθηκόντος.

Ἡ τελεία ἀπάρνησις πάσης φιλαρέτης θελήσεως, ἡ παντελής ἀρνήσις πάσης ἀμαρτωλῆς ἐπιθυμίας καὶ τέρψεως εἰς τὴν σάρκα, ὁ ὅλοσχερὴς ἀποχωρισμὸς ἀπὸ τοῦ κόσμου ὡς πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν, αὕτη εἶναι ἡ διάθεσις, ἥτις πρέπει νὰ πληρῶσι τὸν ἀναλαβόντα τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπιθυμοῦντα νὰ λέγῃ εὐκρινῶς: «Μετὰ τοῦ Χριστοῦ συσταυρωθῶν μὲν ἐν τῷ ἑσταυρωμένῳ Χριστῷ».

Ἐάν θέλῃς πράγματι νὰ εὐαρεστήῃς εἰς τὸν Κύριον καὶ νὰ ζῇς ἐν στενῇ συγκοινωνίᾳ μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀμφιβάλλῃς ποτε ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ θὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν μακαρίαν ταύτην ἀλήθειαν, εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο τοῦ Κυρίου, τὸ ὅποion ἀνήκει εἰς τοὺς φοβούμενους αὐτόν.

Εἶναι γνωστὸν πᾶς ὁ Πέτρος ἀνεγνώρισε καὶ ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ὡς υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐπὶ ὁ σταυρὸς ἦτο σκάνδαλον (Ματθ. ις. 16, 17, 21-23).

Ὁ Ἰησοῦς ἑσταυρωμένος Λυτρωτὰς, διδάξον μὰς ὅχι μόνον νὰ πιστεύωμεν εἰς Σέ, ἀλλὰ νὰ λάβωμεν τὸν σταυρὸν Σου, ὡς βάσιν τῆς συγχωρήσεώς μας, καὶ ὡς νόμον τῆς ζωῆς μας.

Διδαξόν μὰς ν' ἀγαπῶμεν αὐτόν, διότι ἐπ' αὐτοῦ ἐβάστασας τὴν δι' ἡμᾶς ὀριθεῖσαν κατάραν, καὶ διότι διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ μόνον εἰσερχόμεθα εἰς στενοτάτην συνάφειαν μετὰ Σοῦ καὶ συσταυρούμεθα μετὰ Σοῦ.

Διδαξόν μὰς, ὅπως πληρωθῶμεν ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποῖου Σὺ ὑπέμεινας τὸν σταυρὸν, ὁποῖος ἦνοιξε τὴν θύραν εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Τὴν 7ην τρέχοντος μηνὸς ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ. Ο. Χ. κ. Χρυσόστομος ἐλαττούργησε τὸν ἐν θέσει Ρούφ Πανηγυρίζοντα φερώνυμον Ἱερὸν Ναόν.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΓΟΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Ὁρθοετικῆς καὶ Ἑθν. Ὁρθοδόξου Κοινῆς ἀνέλαβεν ἐξ ὁλοκλήρου τὴν διοργάνωσιν τῆς λαμπρᾶς τελετῆς τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὥστε ἐν μεγάλῳ μέρει τῆς ἐπιτυχίας αὐτῆς ἀνήκει εἰς αὐτό. Ἀκόμῃ δὲ εἰς αὐτὸ ἀνήκει ἡ θρασύς τῆς πεισμονῆς ἀντιδράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν Νεοημερολογητῶν, ἥτις προσεπάθησε νὰ ματαιώσῃ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ἐπίσης κατόπιν τακτικῶν συνεδριάσεων τοῦ Συμβουλίου ρυθμίζονται ἅπασαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ Ἀγῶνος καὶ δὴ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ Συνεδρίου.

Ἦδη μετὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ Κυβερνητικοῦ ζητήματος δὲ ἐπαναληφθὼν αἱ ἐνέργειαι διὰ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ἐγκυκλίου καθ' ἣν ἀπογορεύεται ἡ καταχώρησις τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων τῶν Γ. Ο. Χ. ὡς καὶ ἡ διασάφισις τῆς περὶ φορολογίας ὑπὲρ τῶν Κληρικῶν ἐγκυκλίου.

Εἰς τὴν Αἴγινα οἱ Γ. Ο. Χριστιανοὶ μας ἐπέτυχον νὰ τοῖς παραχωρηθῇ ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς ὅστις ἦτο ὑπὸ τὴν κυριότητα καὶ δικαιοδοσίαν τοῦ Δήμου Αἰγίνης.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῆς Νήσου ἐξακριβώσαν τὸν μεγάλον ἀριθμὸν ἀκολουθούντων τὸ πάτριον ἑορτολόγιον ἀπεφάσισε νὰ παραχωρήσῃ τὸν Ναόν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τούτων καὶ οὕτω ἡ Μνήμη τῆς Ἁγίας Τατιανῆς ἐτελέσθη κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον μετὰ πάσης ἐπισημότητος.

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Ὑποβλήθησαν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν κάτωθι Ἑνοριακῶν Φιλοπτῶχων Ταμείων ἐξ ὧν ἐμφαίνονται τὰ ποσὰ ἅτινα διενεμήθησαν εἰς ἀπὸρους οἰκογενεῖας κατὰ τὰς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων.

- 1) Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς δραχ. 1.089 400
- 2) Ἁγίου Φιλίππου » 430 550
- 3) Μεταμορφώσεως Ἀθηνῶν » 217 000
- 4) Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδαλλοῦ 150 000

Συνιστάται εἰς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους καὶ προέδρους τῶν Ἑνορ. Φιλοπτῶχων Ταμείων νὰ υποβάλλωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ταμείου τῶν διὰ τὸ ἔτος 1946, καὶ ἰδιαίτερως τῆς διανομῆς βοηθημάτων κατὰ τὰς ἑορτάς τῶν Χριστουγέννων. Ἐπίσης δέον νὰ γνωρίζωσι ὅτι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1947 ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι 25ο) ο τῶν εἰσπραξέων εἰς τὸ Κεντρικὸν Φιλοπτῶχων ταμεῖον.

Εἰς τὸν πίνακα τοῦ ἀπολογισμοῦ δέον νὰ εἶναι υπογεγραμμένα ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΝΑΟΥ

Τὴν 3)16 Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν θὰ τελεσθῶν μεγαλοπρεπῶς τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Σπυριδίου Μενιδίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΝΑΟΥ

Τὴν 2αν Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. π. ἔ. (15ην Φεβρ. ν. ἡ.) ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος πανηγυρίζει ὁ ἐν Πειραιεὶ καὶ εἰς θέσιν Νέας Καλλιπόλεως, ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναός. Ἀφ' ἐσπέρας θέλει ψαλλῇ ὁ Μέγας ἐσπερινὸς τὴν δὲ ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἀγιοκλασίας Ἱεροουργούντος Ἀρχιερέως.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλέοργοι ὅπως τιμήσωσιν τὴν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν ταύτην.

Ἡ Ἑκκλ. Ἐπιτροπὴ

ΕΡΑΝΟΣ

Ὑπὲρ τοῦ Πανελληνίου Συνεδρίου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν

Ἱερ. Ναός	Ἀγ. Ταξιάρχων	Δρχ.	55.000
» »	Ἀγ. Παρασκευῆς	»	16.500
» »	Ἀγ. Ἀρτεμίου	»	21.000
» »	Ἀγ. Ἀνδρέου	»	11.450
» »	Τριῶν Παρθένων	»	8.700
» »	Ἀγ. Τριάδος Νίκαια	»	69.308
» »	Ἀγ. Φιλίππου Πειρ.	»	13.250
» »	Μεταμορφώσεως	»	5.200
» »	Ἀγ. Θεοδώρ. Ν. Σμ.	»	10.000
» »	Ἀγ. Φιλοθέης Ἀθ.	»	28.100
» »	Ἀγ. Ἀποστόλου τοῦ Νέου Βόλου	»	100 000
Ὁ Ἀρχιμ.κ. Ἐφραίμ Καραγιάννης		»	30.000
Ὁ κ. Θεοφάνης Νίκας		»	20.000
Ὁ Ἀρχιμ.κ. Ἰγνάτ. Πενταράκης		»	30.000
Ὁ Ἀρχιμ.κ. Ἀκάκιος Παππᾶς		»	60.000
Τὸ Παρ/μα Ἐπανωμῆς διὰ τοῦ κ. Ἀθαν. Γκαγκανᾶ		»	60.000
Ὁ κ. Κωνστ. Βάγγαλης—Χατζή Πυλίας		»	10.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Θεοδώρων Ν. Σμύρνης

Ὁ Ἀρχιμ.κ. Ἱερὸθ. Βενιανάκης	Δρχ.	50.000
Ὁ κ. Γεώρ. Πουλιαντῆς	»	10.000
Ὁ κ. Προκόπιος Ἀγγελόπουλος	»	10.000
Ἡ κ. Ἀναστασία Μαρτιδάκη	»	10.000
Ὁ κ. Ἰωάννης Τσίλλης	»	10.000
Ἡ κ. Εὐὰ Μπουγιούκου	»	10.000
Ἡ κ. Σκαβάντζου	»	5.000
Ἡ κ. Σοφία Λιακούτσου	»	5.000
Ἡ κ. Ἀναστ. Βακαλῆ	»	5.000
Ἡ κ. Μαρία Ἐλευθεριάδου	»	5.000
Ἡ κ. Μαρία Σκαλοπούλου	»	3.000
Μοναχὴ Ἀνώνυμος	»	5.000
Ἡ κ. Σοφία Σασαρίδου	»	3.000
Ἡ κ. Ι. Καρέρη	»	2.000
Ἡ κ. Εὐριδίκη Σισμάνη	»	2.000
Διάφοροι ἐνορίτες	»	2.500
Ἡ κ. Μαρία Κασκαβέλη	»	2.000

Ἐκ τοῦ Ἐκκλησιασματος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Χίου.

Ὁ Ἀρχιμ. κ. Πέτρος Ἀστυφίδης	25.000
Ὁ Μοναχὸς Ἰσιδώρος Παρηγόρης	25.000
Ὁ κ. Ἀναστάσιος Λῶς	10.000
Ἡ κ. Μαρία Σπανοῦ	10.000

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Συγχώρει καὶ παρὰ θεοῦ, συγχώρησιν εὐρίσκει εἰδ' ἄλλως ἀσυγχώρητος ἀφεύκτως ἀποθνήσκει.

Νηστεύων ἔσο εὐχαρὶς καὶ κατηφῆς μὴ εἶσαι ἀνθρώπων δόξαν ἂν ζητῇς τὴν τοῦ θεοῦ στερεῖσαι.

Θησαυρίζε ἐν οὐρανῷ οὐχὶ εἰς γῆν καὶ οὕτως αἰώνιος καὶ ἀσφαλὴς θὰ σοὶ ἀνήκει πλοῦτος.

Θὰ ἔχῃς ὅτι χρήσιμον, ἐν πρώτῳ φίλος γίνῃς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Μὴ κατακρίνεις ἐπειδὴ Θεοῦ δικαιοσύνη θὰ κρίνῃ ἕκαστον, καθὼς αὐτὸς τοὺς ἄλλους κρίνει.

Ἐργάζου εἰς διόρθωσιν ἀτοκίμων σου μᾶλλον καὶ ὅταν σὺ διρθωθῇς διόρθωνε καὶ ἄλλον.

Τὰ τίματα εἰς εὐσεβεῖς καὶ ἐμπιστοὺς χαρακτηρᾶς νὰ ἐμπιστεύσῃς οὐχὶ εἰς ἀναξίους χεῖρας.

Καὶ ζήτη παρὰ τοῦ θεοῦ καὶ συνάμα μὴ παύσης ἐπιδίδωκαν τὰ καλὰ καὶ θὰ τὰ ἀπολαύσῃς.

Διὰ τοὺς ἄλλους πράττει σὺ αὐτὴ εἶν' ἡ δικαιοσύνη πᾶν ὅτι θέλεις διὰ σὲ νὰ πράττωσι ἐκείνοι.

Νὰ βάλῃς τὴν στενὴν ὁδὸν καὶ δὲ τὴν εὐρείαν ἀγέι ἢ μὲν εἰς ὀλεθρον ἢ δὲ εἰς σωτηρίαν.

Προσέχων ἀνεγνώριζε καὶ φεύγε πάντα κλῶνον ἐκ τῶν καρπῶν τοῦ τῶν σαθρῶν τὴν φύσιν τοῦ μανθάνων.

Ἄν σεαυτὸν ἀπαρνηθῇ λάβε καὶ τὸν Σταυρὸν σου αἴρῃς καὶ τῷ Χριστῷ ἀκολουθεῖς αἰώνια θὰ χαίρῃς.

ΚΛΗΡΙΚΟΣ